

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobkyně: **P. H.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2024, č. j. 122512/2024/KUSK,

takto:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 11. 11. 2024, č. j. 122512/2024/KUSK, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Beroun (dále jen „městský úřad“) ze dne 25. 7. 2024, č. j. MBE 36693/2024/DOPR-KoJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tím městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), neboť dne 6. 12. 2023 v 11.00 h v Berouně provozovala na pozemních komunikacích ve výroku specifikované vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena pravidelnou technickou prohlídkou provedenou v členském státě v souladu s ustanovením § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu, neboť poslední technická prohlídka ze dne 12. 11. 2021 byla platná do 22. 10. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

2. Za spáchaný přestupek byl žalobkyni v souladu s § 83 odst. 2 písm. c) zákona o podmínkách provozu uložen správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč. Vedle toho byla žalobkyni podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Podstatný obsah správního spisu

3. Policie České republiky provedla dne 6. 12. 2023 silniční kontrolu, při které zjistila, že žalobkyni spoluvlastněné a provozované vozidlo řídil uvedeného dne pan J. B., žalobkynin partner a spoluvlastník vozidla (dále jen „partner“), ačkoliv platnost jeho technické prohlídky vypršela dne 22. 10. 2023 (tj. 45 dní před silniční kontrolou). Partner za spáchaní přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o podmínkách provozu na silničních komunikacích (zákon o silničním provozu) na místě obdržel v příkazním řízení na místě příkazový blok na pokutu ve výši 200 Kč. Podezření ze spáchaní přestupku žalobkyně policie oznámila městskému úřadu.
4. Dne 4. 1. 2024 městský úřad vydal a žalobkyni doručil příkaz, jímž zahájil řízení o přestupku a žalobkyni uznal vinnou ze stejného přestupku jako později v prvostupňovém rozhodnutí. Včas podaným odporem žalobkyně byl příkaz následně zrušen.
5. Žalobkyně se vyjádřila tak, že nejednala nedbale ani společensky škodlivě a že řízení by mělo být zastaveno. Předložila kopii usnesení o zastavení řízení, které měl v obdobné věci vydat Městský úřad Pohořelice.
6. Dne 26. 2. 2024 partner jako svědek vypověděl, že si klíče k vozu vzal bez vědomí žalobkyně a v rozporu s jí vysloveným zákazem.
7. Dne 25. 7. 2024 městský úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podala žalobkyně včasné odvolání. Napadeným rozhodnutím je žalovaný dne 12. 11. 2024 pravomocně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 12. 11. 2024 a žaloba byla podána 8. 1. 2025, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Jednání dne 17. 2. 2026

10. Při jednání účastníci zopakovali svou dosavadní argumentaci. Žalobkyně poukazovala na to, že situace je stejná, jako by ji klíče od auta bez technické prohlídky někdo odcizil a odjel bez jejího zavinění. Žalovaný měl za to, že z hlediska ekonomie řízení není důvod pro rušení napadeného rozhodnutí pro drobnou vadu odůvodnění. Účastníci se též přeli o to, zda byla technická prohlídka provedena neprodleně po silniční kontrole, resp. po doručení příkazu ve věci.

11. Dokazování soud neprováděl. Navržený výslech partnera je nadbytečný, neboť skutečnost, že vozidlo užil bez žalobkynina souhlasu, jak uvedl při svém výslechu, není mezi stranami sporná stejně jako to, že na vozidle nebyly od spáchání přestupku do provedení technické prohlídky dne 22. 1. 2024 provedeny opravy a že tedy vozidlo bylo v době spáchání přestupku ve stejném technickém stavu, jako vyplývá z protokolů o technické prohlídce (ty jsou navíc součástí správního spisu). Důkazní návrh „neexistencí faktur či dokladů o realizaci oprav vozu“ je proto též nadbytečný a především i nepřipustný, neboť negativní skutečnost nelze dokazovat, tím méně pak absencí předložení různých podkladů. Písemné vyjádření ze dne 25. 2. 2024 a rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice jsou součástí správního spisu, kterým se nedokazuje a bez dalšího se z něj vychází.

Posouzení žaloby

12. Soud se následně zabýval jednotlivými okruhy žalobních bodů, které spolu s případným relevantním vyjádřením žalovaného uvádí pro přehlednost až nyní v rámci posouzení žaloby.

Zavinění

13. Žalobkyně namítá, že podle § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky vyžaduje k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek zavinění, přičemž ani zvláštní zákon v daném případě nestanoví jinak. Dle žalovaného jde v daném případě o objektivní odpovědnost provozovatele. Městský úřad zavinění vyžadoval, neuvedl však jeho formu do výroku rozhodnutí. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky však vyžaduje, aby byla forma zavinění obviněného, který je fyzickou osobou, uvedena ve výroku rozhodnutí o přestupku.
14. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu ve vyjádření v žalobě uvedl, že písarskou chybou z výroku vypadl termín „z nedbalosti“, v odůvodnění je nicméně tato forma nicméně zmíněna opakovaně.
15. Na to žalobkyně v replice uvedla, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nahradil úvahy městského úřadu o zavinění z nedbalosti úvahou o objektivní odpovědnosti. V daném případě je to podstatné, neboť žalobkyně subjektivní stránku přestupku nenaplnila, neboť učinila opatření, aby partner vůz nepoužil.
16. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí skutečně není forma zavinění uvedena. Z jeho odůvodnění je však patrné, že městský úřad vycházel z toho, že jde o vědomou nedbalost. Žalobkyně věděla, že tím, že vozidlo nemá platnou technickou prohlídku, může porušit chráněný zájem. Okolnosti soužití s partnerem a to, že vzal klíče od vozu z její tašky, nejsou podstatné (srov. str. 4 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný nicméně na str. 3 a dále na přelomu stran 4 a 5 napadeného rozhodnutí tento náhled nepřevzal a výslovně uvedl, že se jedná o odpovědnost objektivní, neboť odpovědnost provozovatele je spjatá s užíváním a provozem vozidla a zavinění žalobkyně se nezkoumá.
17. Jakkoliv lze souhlasit s tím, že neověření způsobilosti vozidla je objektivním stavem, u kterého není podstatné, z jakého důvodu k němu došlo (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2024, č. j. 19 A 14/2024-48), to nelze v rozporu s § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky slučovat s objektivní odpovědností fyzické osoby, kterou by musel zákon výslovně stanovit. Ve vztahu k jiným skutkovým podstatám, za které je jako speciální subjekt odpovědný provozovatel vozidla bez ohledu na to, zda jde o fyzickou,

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

fyzickou podnikající či právnickou osobu, to činí např. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Avšak zákon o podmínkách provozu ve vztahu k dané skutkové podstatě, za který byla postižena žalobkyně, toto nečiní. Jelikož žalovaný mylně vycházel z toho, že se zavinění žalobkyně v daném případě nezkoumá, je napadené rozhodnutí nezákonné.

18. Soud nicméně nepřisvědčil tomu, že by nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost, způsoboval samotný fakt, že forma zavinění není uvedena ve výroku rozhodnutí. Jde sice o povinnou náležitost rozhodnutí o vině dle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, postačí nicméně, vyplývá-li z odůvodnění. NSS se obdobným nedostatkem zabýval v rozsudku ze 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017-38, viz body 26-29, a dospěl k závěru, že *„zjištěné pochybení nepředstavuje natolik zásadní vadu, pro kterou by bylo nutné napadený rozsudek, resp. správní rozhodnutí zrušit. Takový postup by s ohledem na skutkové okolnosti případu představoval zbytečný formalismus a byl by v rozporu s principem procesní ekonomie. Absence uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jejího výslovného zohlednění při zdůvodnění druhu a výměry sankce nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost rozhodnutí o přestupku. Stěžovatel totiž nebyl tímto postupem zkrácen na svých právech.“*

19. Pouze tento žalobní bod je důvodný. Ostatní žalobní body důvodné nejsou.

Popis skutku

20. Žalobkyně tvrdí, že popis skutku neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu a není dostatečně určitý. Skutkovou podstatu přestupku, ze který byla žalobkyně postižena, totiž lze naplnit jen *jako provozovatel vozidla* (speciální subjekt), avšak ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že žalobkyně vozidlo *provozovala*, což dle jazykového výkladu je synonymem slova *užívat* a nutně neznamená, že se jedná o provozovatele vozidla. Užívání vozidla bez platné technické prohlídky je jiným přestupkem podle zákona o silničním provozu.

21. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že z popisu skutku provozování vozidla jasně vyplývá a nelze jej zaměnit za řízení vozidla.

22. V replice žalobkyně zopakovala, že sloveso *provozovat* nelze ztotožňovat s *provozováním vozidla*, neboť zákon o podmínkách provozu existují přestupky spáchané provozováním vozidla osobami, které nejsou provozovateli, neboť nejsou zapsány v registru silničních vozidel [srov. § 83 odst. 1 písm. a)].

23. Podle žalobkyní citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, *AQUA SERVIS*, „[v]ymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení

rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. (...) Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

24. Z výroku prvostupňového rozhodnutí, které tvoří s napadeným rozhodnutí jeden celek, však bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že žalobkyně dané vozidlo *provozovala*. Tento znak skutkové podstaty správního deliktu tedy správní orgán vymezil. Koneckonců toto vyplývá i ze skutkových okolností případu – hlídka policie zastavila vozidlo řízené žalobkyniným partnerem, nikoliv žalobkyní. Podle § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu platí, že provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba. V dané věci není sporu o tom, že provozovatelem vozidla je právě žalobkyně. Výraz „provozovat“ nelze, jak tvrdí žalobkyně, jazykově ztotožnit se slovem *užívat*, neboť užívat vozidlo mohou i jiné osoby, a to odlišné od osoby zapsané v registru vozidel. Poukaz na možnost postihu osoby v registru nezapsané za provozování vozidla, je v daném případě zcela nepřípadný.

Rozhodnutí jiného správního orgánu v obdobné věci

25. Žalobkyně namítá, že Městský úřad Pohořelice ve skutkově shodném případě rozhodl o zastavení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Podle § 2 odst. 4 správního řádu přitom nemají ve skutkově shodných či podobných případech vznikat nedůvodné rozdíly. Žalovaný dle žalobkyně navíc své závěry opřel o nepřiléhavý rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2018, č. j. 1 As 32/2018-41, ve kterém obviněná právnická osoba obdržela 4x nižší trest pokuty než žalobkyně.
26. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že neexistuje žádná databáze rozhodnutí správních orgánů a z rozostřené kopie jakéhosi rozhodnutí nebylo patrné, že jde o skutkové obdobnou věc.
27. V replice žalobkyně uvedla, že ve zmiňované kopii byly dostatečně patrné identifikační údaje, např. jedací číslo příkazu vydaného Městským úřadem Pohořelice. Dle těchto údajů si správní orgány měly a mohly příslušné rozhodnutí vyžádat.
28. Podle § 2 odst. 4 správního řádu: „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*“. Citované ustanovení směřuje k zajištění předvídatelnosti postupu správních orgánů a rovněž má zabránit možnosti zneužití správního uvážení a libovůli správních orgánů. Je odrazem ústavních principů (čl. 1 Listiny základních práv a svobod; usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, bod 78).
29. Jak uvedl NSS např. v nedávném rozsudku ze dne 5. 12. 2025, č. j. 5 Ads 163/2025-36, „*aplikace zásad zakotvených v § 2 odst. 4 správního řádu bude v přestupkovém řízení značně omezena. V souladu s § 37 a násl. přestupkového zákona musí správní orgány při určení druhu a výše správního trestu vzít zohlednit celou řadu individuálních okolností*“. NSS zde popsal, že „*[p]orušení zásady předvídatelnosti či legitimního očekávání by tak připadalo v úvahu např. v situacích, kdy správní orgán určité typově shodné protiprávní jednání postihuje ve všech případech pouze napomenutím, avšak by bez zjevných odlišností totéž jednání*

jiného subjektu postihl uložením vysoké pokuty. Naopak mechanické srovnání pokut uložených v případě obdobných (nikoliv zcela shodných) situacích je z podstaty věci téměř vyloučeno, neboť ve výši pokuty se musí projevit úvahy správního orgánu zohledňující právě kritéria uvedená v přestupkovém zákoně. Správní trest musí být stanoven tak, aby naplňoval nejen funkci generální prevence, nýbrž i funkci individuální prevence a represe (...). Při zvažování, jaký trest tyto funkce splňuje, se logicky může zohlednit také běh času, resp. snížení hodnoty peněz. Nelze tedy souhlasit s tím, že by ukládané pokuty musely být v průběhu delšího časového období „mechanicky“ srovnatelné, neboť by mohly přestat být způsobilé naplnit výše vymezené funkce. Porušení této zásady je proto obtížně představitelné obzvláště tehdy, když správní orgány protiprávní jednání téže skutkové podstaty trestají uložením pokuty, jejíž výše roste se závažností daného jednání, výše pokut se pohybují v zákonném rozmezí a odrážejí nejen povahu a závažnost protiprávního jednání, ale také osobu pachatele a další rozhodná kritéria.“ (zvýraznil krajský soud)

30. Stanovení výše pokuty je obecně věcí správního uvážení, které soudy přezkouvávají pouze z pohledu jeho zneužití anebo překročení jeho hranic (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.; usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS; nověji pak např. rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2025, č. j. 5 As 285/2023-35, bod 25). K nezákonnému stanovení pokuty v rozporu se správní praxí může dojít, pokud se prokáže, „že skutečně existuje **ustálená správní praxe** týkající se výše pokut ukládaných ve srovnatelných případech a že pokuta uložená stěžovateli mnohonásobně takovouto obvyklou výši pokuty přesahuje, aniž by odlišný postup byl žalovaným dostatečně odůvodněn“ (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 Ads 9/2013-32, bod 14, zvýraznil krajský soud). Je zásadně na žalobci, aby existenci takové praxe tvrdil a prokázal (rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2024, č. j. 3 Afs 238/2023 - 49, bod 40; či ze dne 11. 3. 2021, č. j. 2 As 56/2020-46, bod 26 a judikatura tam citovaná).
31. Z uvedeného vyplývá, že pouhý odkaz na jediné rozhodnutí jiného správního orgánu, byť učiněného za skutkově obdobných okolností, nesvědčí o existenci správní praxe, jak o ní hovoří judikatura, a nezakládá povinnost městského úřadu postupovat v dané věci stejně a řízení zastavit. Ačkoliv se na první pohled zdá, že mohlo jít z hlediska skutkového o obdobnou situaci, z rozhodnutí nevyplývají informace o osobě pachatele a detailech spáchaného skutku. Je třeba též uvést, že žalobkyní předložená kopie usnesení o zastavení řízení neobsahuje žádné právní úvahy a pouze uvádí, že „po zralé úvaze správní orgán dospěl k závěru, že se skutek stal, ale není v něm možné vidět přestupek, neboť společenská nebezpečnost skutku je nepatrná“ (srov. pol. 15 správního spisu). S ohledem na množství správních orgánů projednávajících dané přestupky nelze vyžadovat, aby odkaz na jediný, byť třeba i chybně vyhodnocený případ projednáváný jiným správním orgánem, zavazoval všechny ostatní postupovat bezvýhradně stejně.
32. Pokud jde o odkaz na rozdílnost pokuty projednávané v rozsudku č. j. 1 As 32/2018-41, je potřeba poznamenat, že k tamějšímu skutku došlo 25. 4. 2014, tedy téměř deset let před tím, než se téhož přestupku dopustila žalobkyně. S ohledem na kumulovanou míru inflace¹ je zjevné, že pokuta ve výši 500 Kč v roce 2014 představovala citelnější zásah do majetkové sféry, než by stejná částka představovala v roce 2023. Není tedy pravdou, že by žalobkyně byla potrestána 4x přísněji, ve skutečnosti jde o menší rozdíl. Podstatné je především to, že

¹ https://csu.gov.cz/docs/107508/a3bcc692-1894-b309-99d1-470e95b65144/inflace_2000_2025.pdf

v absolutních částkách nejde v žádném případě hovořit o takovém rozdílu (a nebylo by to možné ani při zanedbání inflace), aby odůvodňoval zásah soudu do správního uvážení správních orgánů při stanovení výše pokuty.

Materiální stránka přestupku

33. Žalobkyně též uvádí, že přestupek dle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu je ohrožovací, kde chráněným zájmem je bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Přitom po zahájení přestupkového řízení byla dne 22. 1. 2024 provedena technická prohlídka, ze které vyplývá, že vozidlo bylo způsobilé k provozu na 30 dnů. Nepředstavovalo tedy žádné ohrožení a materiální stránka přestupku nebyla naplněna. To plyne i z toho, že partner obdržel pokutu jen 200 Kč poté, co předložil dokumentaci provedení generální opravy vozu v roce 2021, protokol z měření emisí vozidla a technické prohlídky, která propadla pouhých 45 dnů před spácháním přestupku. K přestupku též došlo v okrajové části Berouna, nikoliv na frekventované silnici.
34. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu v souladu s obsahem správního spisu uvedl, že z žalobkyní uváděného protokolu vyplývá, že se na vozidle vyskytovaly 4 vážné vady podle § 49 písm. b) zákona o podmínkách provozu, které byly způsobilé ohrozit provoz na pozemních komunikacích nebo nepříznivě působit na životní prostředí. Proto byl další provoz umožněn jen na dobu 30 dnů do 21. 2. 2024.
35. V replice žalobkyně uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření potvrdil, že na vozidle nebyla žádná nebezpečná závada a k ostatní argumentaci se nevyjádřil.
36. Podle § 5 přestupkového zákona platí, že přestupkem je *společensky škodlivý* protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
37. Z citovaného ustanovení vyplývá, že odpovědnost za přestupek je v tuzemském řádu založena na tzv. formálně-materiálním pojetí. Jinými slovy řečeno tedy pro spáchání přestupku nepostačí naplnění formálních znaků přestupku, ale jednání přestupce musí dosahovat rovněž určité míry společenské škodlivosti (materiální stránka přestupku).
38. K naplnění materiální stránky přestupku NSS rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2018-45, uvedl, že v obecné rovině lze: *„vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Čím vyšší bude společenská nebezpečnost určitého jednání, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by mohly oslabit materiální stránku natolik, že by toto jednání nemohlo být kvalifikováno jako přestupek.“*
39. Ve vztahu k projednávanému přestupku je objektem, resp. chráněným zájmem to, aby v provozu na pozemních komunikacích byla provozována pouze motorová vozidla splňující technické podmínky podle zvláštního předpisu, protože taková vozidla podléhají pravidelným technickým kontrolám a nemalou mírou je tím přispíváno k bezpečnému

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

silničnímu provozu všech jeho účastníků (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 3. 2025, č. j. 64 A 1/2025-21, bod 57). Je tedy zřejmé, že chráněný zájem byl ohrožen již tím, že na silnici vyjelo vozidlo, u kterého po delší než stanovenou dobu nebylo ověřeno, že nemá závadu. To platí tím spíše, pokud následná technická prohlídka na vozidle závady zjistila, byť ne závady nejvážnějšího charakteru. Z tohoto hlediska tedy není tolik podstatné, kde byl řidič s takto nevyhovujícím vozidlem zastaven. Městský úřad nicméně na str. 8 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že místo, kde k zastavení došlo, je poměrně vytíženou příjezdovou silnicí k Rehabilitační nemocnici v Berouně se zvýšeným průjezdem sanitních vozů a pacientů.

40. Již správní orgán prvního stupně k naplnění materiální stránky přestupku uvedl, že žalobkyně tvrzená absence společenské škodlivosti činu a nebezpečnosti vozidla není dána. Vozidlo bylo přistaveno 21.2. 2024 k pravidelné technické prohlídce ve stavu, v jakém bylo taktéž v době spáchání přestupku, přičemž byly zjištěny 4 vážné závady stupně B. Vozidlo bylo vyhodnoceno jako způsobilé pro další provoz pouze na dobu 30 dnů. Pokud zákonodárce stanovil jen omezenou dobu, po kterou lze provozovat vozidlo s vadami stupně B, vyjádřil tím též jasné zájem na tom, aby uvedená vozidla na v provozu na pozemních komunikacích po delší dobu nesetrvávala, neboť mohou způsobovat nebezpečné situace nebo ohrožovat životní prostředí.

Zásady ukládání trestu dle § 37-39 zákona o odpovědnosti za přestupky

41. Žalobkyně uvedla, že z rozhodnutí není patrné, ke kterým závazným kritériím správní orgány přihlédly. Nezabývaly se osobou pachatele, žalobkyně přitom namítala, že řidičské oprávnění vlastní již od roku 1998 a provozovatelem vozu je již od roku 2015 a doposud nikdy nebyla trestána ani nezavinila dopravní nehodu. Městský úřad si nic o její osobě nezjišťoval. Chybně též posoudil závažnost přestupku, neboť užitím vozidla nedošlo k ohrožení dalších účastníků, žádná taková vada se na vozidle nevyskytovala. Doba mezi spácháním přestupku a propadnutím původní technické prohlídky nemůže být přítěžující okolností, neboť nebylo žalobkyninou povinností provést prohlídku vozidla v době, kdy bylo odstavené v garáži a nebylo provozováno na pozemních komunikacích. Přítěžující okolností nemůže být ani fakt, že je žalobkyně řidičkou, neboť dané vozidlo neřídila.
42. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že námitku nepřezkoumatelnosti vyvrací sama žalobkyně tím, že zpochybňuje jednotlivá použitá kritéria.
43. V replice žalobkyně uvedla, že nenamítala nepřezkoumatelnost, nýbrž nezákonné vypořádání kritérií.
44. Podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky se při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména
- a) ***k povaze a závažnosti přestupku,***
 - b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,
 - c) ***k přítěžujícím a polehčujícím okolnostem,***
 - d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo,
 - e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku,

- f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku,
- g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti,
- h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užítky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán,
- i) u pokračujícího, trvajícího a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.

Povaha a závažnost přestupku je podle § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky dána zejména

- a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen,
- b) významem a rozsahem následku přestupku,
- c) způsobem spáchání přestupku,
- d) okolnostmi spáchání přestupku,
- e) u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato známkou skutkové podstaty přestupku,
- f) délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele,
- g) počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.

45. Podle rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, dle jehož právní věty „[r]ozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.“ Současně podle rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 6 As 84/2020-46, platí, že „[...] účelem požadavku individualizace trestu není, aby správní orgány byly nuceny provádět slohová cvičení, jež by obsahovala opsaná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky. Ten v § 37 až § 40 uvádí demonstrativní výčet okolností, k nimž má správní orgán při ukládání sankce přihlížet, přičemž se jedná dohromady o 27 položek. Nelze si tak rozumně představit, že by se správní orgán měl ve všech případech věnovat všem těmto okolnostem a zejména, že by ve všech případech byly veškeré v zákoně uvedené okolnosti v dané věci relevantní.“ Ze závěrů uvedených v těchto rozhodnutích plyne, že správní orgán je povinen učinit alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak kritéria stanovená zejména v § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky dopadají na individuální případ pachatele přestupku. Zároveň však není účelem, aby se správní orgán věnoval všem kritériím, nýbrž pouze těm, která jsou pro projednávanou věc relevantní. Trestání za běžné přestupky, jako je ten nyní projednávaný, má být přitom v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci.

46. Městský úřad na str. 8 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že „[p]o zvážení všech rozhodných skutečností uložil správní orgán v porovnání s horní hranicí pokutu ve spodní hranici zákonem stanoveného maxima, když za uvedený přestupek lze uložit správní trest pokuty až do výše 50 000 Kč a vyjádřil tím zejména míru ohrožení zájmu chráněného zákonem.“ Uvedl, že přihlédl ke

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

všem zjištěným skutečnostem případu a stanoveným kritériím a uzavřel, že taková výše pokuty odpovídá a je v místě a čase obvyklá. Bude mít dle něj výchovný účinek a bude žalobkyni motivovat k respektování právních předpisů.

47. Toto hodnocení žalovaný převzal na str. 8-9 napadeného rozhodnutí, kde se věnoval povaze a závažnosti přestupku, která je dána v zajištění bezpečnosti účastníků silničního provozu. Popsal charakter závad na vozidle. Za přitěžující okolnost považoval to, že po zjištění přestupku nebyla bezprostředně provedena technická prohlídka a že je žalobkyně řidičkou, a tudíž má znát a dodržovat pravidla silničního provozu. Za polehčující okolnost pak považoval to, že nespáchala bodovaný přestupek.
48. Soud tak má za to, že se správní orgány s otázkou určení výše pokuty vypořádaly zcela dostatečně a v intencích citované judikatury. Zabývaly se jak povahou a závažností přestupku, tak polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi, tak i osobními poměry žalobkyně, zejména její přestupkovou minulostí. Řešily tedy všechny relevantní kritéria, které § 37 - § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky vyžadují.
49. Pokud jde o uvedené polehčující a přitěžující okolnosti, jde i dle názoru soudu o relevantní hodnocení – to, že je žalobkyně držitelem řidičského oprávnění, není znakem skutkové podstaty přestupku, za který byla postižena, a tak je možné přihlédnout k tomu, že by měla znát povinnosti týkající se technické způsobilosti vozidel. Toto hodnocení je sice v napětí se závěry o objektivní odpovědnosti za přestupek, ty jsou však – jak soud uvedl výše – chybné. S ohledem na nízkou výši uložené pokuty není vadou s vlivem na zákonnost to, že žalovaný přihlédl k tomu, že k odstranění vad a provedení technických prohlídek došlo až s odstupem od spáchání přestupku. Je sice možné, že vozidlo v mezidobí bylo garážované, tedy že nedošlo ke spáchání dalšího přestupku. Uvedená přitěžující okolnost však tkví v tom, že žalobkyně neprodleně nenapravila své pochybení a minimálně se tak vystavila riziku opakování stejného scénáře, kdy partner užil vozidlo bez jejího souhlasu.

Dvojití postih

50. Žalobkyně též namítá, že je postihována za tentýž skutek dvakrát, neboť s partnerem žije ve společné domácnosti a hradí společné výdaje, ten přitom již byl jako první postižen za řízení vozidla bez platné technické prohlídky pokutou ve výši 200 Kč.
51. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, jde o dvě různé pokuty dvou různých osob. Vedení společné domácnosti neznamená dvojití postihování. Každá osoba odpovídá za následky protiprávního jednání samostatně. Žalobkyně se domáhá pseudo liberačního důvodu, který zákon nezná.
52. K tomu žalobkyně v replice kontrovala, že se nedomáhá liberačního důvodu, neboť nejde o objektivní odpovědnost.
53. Shodnou námitkou se zabýval Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku č. j. 64 A 1/2025-21, část IV.C, a shledal ji nedůvodnou. Soud nemá důvod se od tohoto hodnocení odchýlit.
54. Žalobkyně nenamítá, že by šlo o totožnost skutku a totožnost pachatele. Žalobkyně a partner byli postiženi za to, že naplnili každý jinou skutkovou podstatu přestupku. NSS v rozsudku ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008-142, č. 1842/2009 Sb. NSS, uvedl, že zásadu *ne bis in idem* lze aplikovat právě v takovém případě. Zásada *ne bis in idem* nebrání tomu, aby

za jeden skutek bylo postiženo více osob (zde o jeden skutek nešlo, jak bude zdůvodněno dále), nýbrž tomu, aby byl jeden subjekt postižen za totožné jednání vícekrát. Taková situace však v projednávané věci nenastala. Žalobkyně byla postižena pouze jednou, a sice za přestupek dle zákona o podmínkách provozu. Na tom nic nemění skutečnost, že vedle žalobkyně byl potrestán i partner, čímž mohlo dojít ke dvojímu snížení prostředků, se kterými společně hospodaří (ačkoliv nejde o společné jmění manželů). Zákon o odpovědnosti za přestupky ani jiné související předpisy neznají možnost upustit od potrestání z důvodu, že za tentýž skutek byl potrestán člen rodiny pachatele nebo osoba s ním žijící ve společné domácnosti.

Rovnost a proporcionalita

55. Žalobkyně namítá, že partner obdržel za fakticky stejné jednání pokutu 200 Kč, zatímco ona desetinásobně vysokou. Přitom chráněný zájem fakticky ohrozil spíše řidič, nežli provozovatel. Namítá, že obě skutkové podstaty přestupků umožňují výrazně odlišný postih [až 1 500 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. j) zákona o silničním provozu vs. až 50 000 Kč za přestupek dle § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu]. Touto námitkou se městský úřad nezabýval.
56. Žalovaný k tomu uvedl, že námitka směřuje proti znění zákona a odkázal na důvodové zprávy.
57. Žalobkyně v replice uvedla, že zákon porušuje rovnost pachatelů, neboť je jinak postihován pachatel a jinak řidič.
58. Tento argument žalobkyně směřuje výslovně do konstrukce zákonné úpravy. V obou případech byla uložena sankce, která odpovídá zákonem vymezenému rozsahu. Je nutno respektovat, že jde o odlišné přestupky s odlišnou skutkovou podstatou. Jak vyplývá i z judikatury Ústavního soudu, moci soudní nepřísluší posuzovat vhodnost zákonné úpravy a mohla by zasáhnout pouze v případě, že by zákonodárce překročil ústavněprávní limity. V této věci však nebyl zjištěn žádný rozpor napadené právní úpravy s ústavním pořádkem (srov. náleze ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09, body 34-36):

„Úvahy o tom, zda určitá závadná jednání mají být trestná nebo beztrestná (kriminalizace nebo naopak dekriminalizace jednání), definování skutkových podstat deliktů (trestných činů, přestupků) a stanovení druhu a výše sankcí (intenzita trestní a správní represe) jsou podmíněny mnoha sociálními determinantami, které se v průběhu historického vývoje mění. Není ničím neobvyklým, že jednání dříve beztrestné prohlásí zákonodárce novou zákonnou úpravou za trestné (kriminalizace jednání), nebo naopak dříve trestné jednání je dekriminalizováno. Nezřídka se mění také zákonná kategorizace deliktů - dřívější trestné činy začnou být novou úpravou kvalifikovány jako přestupky nebo naopak dřívější přestupky se stanou trestnými činy. Sledováním vývoje zákonné úpravy za delší časové období lze snadno zjistit, že také stanovení druhu a výše sankcí za spáchané delikty podléhá poměrně dynamickým změnám.

Legislativní úprava všech těchto otázek je ve výlučné kompetenci zákonodárce, který se řídí kriminálně politickými kritérii, např. hlediskem generální prevence, četností výskytu deliktů v dané historické době, intenzitou rizika deliktního jednání a z toho plynoucím stupněm ohrožení spořádaného lidského soužití („právního míru“), proměnami v axiologickém nazírání veřejnosti na význam individuálních a společenských hodnot a právních statků poškozovaných deliktním chováním pachatelů apod.“

59. Dále je nutno uvést, že vzhledem k charakteru příkazního řízení na místě nejsou k dispozici žádné úvahy o tom, čím se policie při ukládání blokové pokuty partnerovi řídil, tedy nelze ani posoudit případné okolnosti vedoucí ke stanovení konkrétní výše pokuty.
60. Není též pravdou, že by se touto otázkou správní orgány nezabývaly, neboť ji rozebíraly na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, na což žalovaný odkázal na str. 11 napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

61. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí žalovaného jako nezákonné zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému, který je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.
62. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů sestávající ze zaplacených soudních poplatků ve výši 3 000 Kč. Tu je žalovaný povinen uhradit v souladu s § 54 odst. 7 s. ř. s. ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. února 2026

JUDr. Bc. Kryštof Horn v.r.
samosoudce